

ПРОСВІТЯНСЬКИЙ ВІСНИК

Рівненське міське об'єднання товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

Випуск № 1 / 2018

Дорогі друзі!

Ось і промайнув перший місяць осені! Ви знову у школі. Одні з вас переповнені радістю від зустрічі з друзями, педагогами. Інші стурбовані тим, що необхідно багато вчитися. Ще інші з радістю відвідують уроки історії, української літератури, з меншим ентузіазмом йдуть на інші уроки. Багатьох із вас цікавлять уроки фізики, хімії, біології...

Але чи задавали ви собі питання «А що найцінніше я здобуваю у своїй школі?» Відповідей багато. Це і дружба, яка іноді зберігається на все життя. Це і перше кохання, яке дуже міцне, незабутнє, яке в поодиноких випадках переростає в шлюб. Це і формування вас, як особистостей: яскравих, успішних, освічених, патріотичних, непересічних. І все це відбувається під впливом багатьох умов, які стають основоположними, головними у вашому житті.

Сьогодні хотілося б поговорити про те, як виховувати у собі патріотизм. Тема любові до України як ніколи актуальна в нашому суспільстві. Патріот – це той, хто любить свій народ, край, в якому народився, своїх батьків, своїх друзів, це людина, яка ототожнює себе з Україною.

Прикладом українського християнського патріотизму є життя Івана Огієнка.

Хочу поділитися своїм баченням, своїм розумінням патріотизму.

Коли почалася російсько-українська війна у 2014 році, тоді напевно, у найбільш зрозуміла, що таке любов до своєї землі, до свого народу. Адже Бог коли творив світ, то він створив його багатогранним, а людство – багатонаціональним. Кожна нація має найцінніше – це свій народ, його неповторну мову, історію, культуру. Саме в той період я найгостріше відчула, що ми, українці, можемо втратити територіальну цілісність, незалежність, соборність. І зразу ж розпочала діяти: організувати збір речей, продуктових пакетів, грошей на допомогу тим, хто опинився на території розмежування на Сході України. А ще за допомогою міської влади почала організувати прийом дітей зі Сходу: з м. Луганська, Северодонецька, Авдіївки. І тоді, спілкуючись з дітьми зі Сходу, зрозуміла, чому розпочалася війна. Бо недостатньо була державна політика щодо Сходу України на предмет вивчення історії України, її культури, а головне – мови, яка є найголовнішою ознакою національної безпеки України. Потім мною та колегами-однодумцями була розгорнута велика робота щодо збору творів сучасної української літератури, зреалізовуючи проект «Подаруй книгу ровеснику зі Сходу». Надіюсь, що і ви дарували книги дітям м. Лисичанська, Авдіївки, Северодонецька тощо. А ще були організовані курси з вивчення української мови дітьми-переселенцями зі Сходу. На мою думку, це і є конкретні справи, які можна назвати патріотизмом. А що думаєте ви з цього питання? Поділіться своїми думками, надсилаючи повідомлення на електронну адресу ukiras@ukr.net.

Катерина Сичик,
голова ГО «Рівненське
об'єднання товариства «Просвіта» ім. Т.Шевченка,
заступник начальника управління освіти м. Рівного

ПРОБА ПЕРА

Україно моя!

Україно моя, ніжна нене,
Ти для мене - просторів
блакить
І пишениці засіяне поле,
Що на прапорі в нас майорить.
Без калини нема України,
Без Шевченка нема майбуття.
Ці два символи древнього роду
Українців з'єднали серця.
Не зламали тебе буревії,
Ні ворожих полків батого.
Двацять три роки вже
незалежна
Та у центрі яскравих подій.
Я без тебе не варта нічого!
Я з тобою зростаю, живу.
Вірши ці та пісні - все для тебе
З чистим серцем умить
віддаю.
Два крила у житті є у мене:

Це Україна та ненька моя,
Що плакали в душі моїй юнії
Ці високі пориви пера.
Лиши тобі я завдячую щастям,
Православна країно моя,
Що Шевченка незборене слово
Для сердець патріотів дала.
І нехай у віках живе слава,
Твоя мудрість, хоробрість
та міць!
І нащадки твої нехай будуть
Ще мужніші від предків своїх.
Україно моя, сонце ясне,
Ти для мене у світі одна!
Хочу я, щоб назавжди була ти
Оберегом людського добра.
І я вірю: воно перемаже!
І на схилах старого Дніпра
Українці славимуть Бога
За спокійні та добрі літа!

Єлизавета Самчук,
учениця ЗОШ №27

ОСОБИСТОСТІ

«Щоб в синім небі стрічка золота»

Нещодавно в Рівненській обласній науковій бібліотеці відбулася презентація нової книги Миколи Поровського

«Щоб в синім небі – стрічка золота. Записки «замполіта» полку кіборгів».

Микола Поровський –

знана постать сучасної української історії. Народний депутат 1, 2 та 4 скликань Верховної Ради України, один із фундаторів Народного Руху України і учасник прийняття Акту державної незалежності України та Конституції. Голова Республіканської християнської партії, автор ряду книг. Нагороджений орденами «За заслуги» 1-го, 2-го та 3-го ступеня, орденами УПЦ КП Святого Володимира 1-го та 2-го ступенів.

Із політичною діяльністю Миколи Івановича рівняння непогано обізнані. Але для багатьох із них стало відкриттям, коли дізналися, що наш земляк був учасником найдраматичніших подій Революції Гідності та воїном АТО у складі 3-го полку спецназу.

У книзі «Щоб в синім небі

стрічка золота. Записки «замполіта» полку кіборгів» автор відтворює непрості будні підрозділу Збройних Сил України, порушує проблеми вдосконалення бойової майстерності захисників Української Держави в умовах війни з московськими агресорами.

Нагадаємо, що Микола Поровський є автором книг «Забутий заповіт борцям за Україну» (1996), «Розповідь про горіння» (1999), «Бурею битва гриміла» (2007), «Ключ від вершини» (2008), «Тільки Рухом життя і обіймеш...» (2009), «За вашу і нашу волю» (2011).

ЗУСТРІЧІ ДЛЯ ВАС

Микола ПОРОВСЬКИЙ: «Бути у гущі життя і писати правду»

– Ви були безпосереднім оборонцем нашої країни від російського агресора на Сході, є полковником Збройних Сил України, бачили, як кажуть, ситуацію з середини. Війна триває уже чотири роки, таке враження, що вона перетворилась у «затяжну хронічну хворобу»... Чи видно «світло в кінці тунелю»?

– Путін і його кремлівська кліка затівали війну на Донбасі не для того, щоб її припинити, коли захочеться українцям. Вони сподівалися, що це буде гальмом, яке не дозволить Україні вступити в НАТО і Євросоюз, сподівалися шляхом виснаження примусити Україну до капітуляції на московських умовах. Однак вони прорахувалися - ми стали сильнішими. Українська армія за озброєнням і оснащенням зміцніла вдвітьєро, якщо не більше.

А «світло в кінці тунелю» буде видно тоді, коли наші молоді люди перестануть ухилятися від призову на військову службу та ховатися по закордонах і купувати «липові» довідки, щоб не йти до Армії. Коли уся нація – усі чоловіки, які здатні носити зброю, підуть до військкоматів, щоб стати на захист України від московського агресора. А ще, коли нація буде об'єднана навколо одного Президента і одного Патріарха.

– Всеукраїнській організації «Просвіта» - 150 років, міській - 100. На вашу думку, якою повинна бути просвітянська організація сьогодні? Чи варто військовим доєднуватись до діяльності «Просвіти»?

– Мій дідусь, Євген Поровський, про якого вже згадував, ще «за Польщі» був членом «Просвіти» і розповідав

мені, у яких надзвичайно важких умовах переслідувань і заборон діяла тоді, у 1920-30-х роках, організація. Не легше було і нашому поколінню відроджувати «Просвіту» в умовах московсько-комуністичного режиму, у час «перестройки». Бо до цього і мови не могло бути про якусь просвітянську діяльність: за цим пильно стежило КДБ і міліція. У ті часи я був серед першотворців «Просвіти» у Рівному, зокрема, був обраний заступником Голови міської організації Товариства шанувальників української мови, яке очолював світлої пам'яті Василь Червоний. Нині «Просвіта» має бути модерною, озброєною сучасними засобами комунікації, використовувати відео-, кіно-, інтернет-простір, але ніяка техніка не замінить ініціативності і бажання працювати задля українського національного відродження. Військові мають право брати участь у громадських організаціях, в окремих військових частинах «Просвіта» проводить заходи для військовослужбовців. Це, без сумніву, потрібно й важливо.

– Сьогодні час змін, реформ, зокрема й освітніх. «Просвіта» міста спрямовує свою діяльність на молоде покоління, школярів та студентів. Ваше бачення щодо виховання учнівської молоді у закладах освіти України сьогодні?

– Це велика тема на ще одне інтерв'ю, бо у вихованні молоді ми втратили надзвичайно багато... Я був шокований, коли в Рівненському державному гуманітарному університеті на зустрічі із кількома сотнями студентів, де розповідав про війну, свій полк, на запитання: «А хто із вас по закінченні ВУЗУ

підє воювати проти московської агресії, щоб замінити тих, хто зараз в окопах АТО?» – піднялося всього три руки... На прикладах героїзму воїнів в обороні України від московської агресії має вирости новий національний епос, із якого зродяться сотні тисяч послідовників таких, як були герої бою під Крутами.

– Пане Миколо, ви були шеф-редактором газети «Волинь», є автором ряду публіцистичних і художніх книг («Забутий заповіт борцям за Україну» (1996), «Розповідь про горіння» (1999), «Бурею битва гриміла» (2007), «Ключ від вершини» (2008), «Тільки Рухом життя і обіймеш...» (2009), «За вашу і нашу волю» (2011), «Щоб в синім небі стрічка золота» (2018)... Ваша літературна діяльність - це хобі чи...?

– Зараз письменництво – це вже моя професійна робота. Використаю відгук відомого письменника і літературного критика Петра Перебийноса на мою нову повість «Щоб в синім небі стрічка золота»: «Від часів першої публікації в «Літературній Україні» Ви пройшли складний шлях творчого самоствердження і фактично стали професіоналом. Досі не доводилося читати таку правдиву і гостросучасну прозу. Та ще й про нашу українську армію. Виявляється, можна показати нинішню війну без прикрас і замовчувань. Можна заглянути в душу людині, яка щодня перебуває на грані життя і смерті. Ви зуміли це зробити. Ви змалювали неповторні характери борців, патріотів, захисників України, а водночас не обминули гострі кути, хоч це не просто зробити в такій складній і специфічній темі.» Отож, продовжуватиму писати.

